

[Jens Chr. Christensen.]

sige, at jeg ikke sagde, at med denne lov forsvandt anstændigheden; jeg sagde, at med denne paragraf forsvandt retfærdigheden ud af fredningslovgivningen.

Nu havde jeg slet ikke i mine tanker hæftet mig ved, at det vedrørte ministeren for kulturelle anliggender, for så havde jeg måske nok valgt mine ord lidt mere mildt. Men jeg havde altså helt glemt, at det var kulturministeren. Jeg kom dog ved denne irrettesættelse fra ministerens side til at tænke på, at den højtærede minister for ca. 10 år siden, inden han beklædte sit høje embede, her fra denne talerstol i en omtale af en af landets store sønner sagde, at hans udvikling egentlig kun berettigede ham til at blive revisorsuppleant i Smørumovre sygekasse. Men det var altså inden den højtærede minister kom til at beklæde sin nuværende stilling.

Man har sagt, at jeg ikke huskede de udtalelser, De samvirkende danske Landboforeninger havde fremsat. Men jeg talte jo ikke på landboforeningernes, men på venstres vegne. Det har dog sikkert heller aldrig været landboforeningernes tanke, at man skulle gennemføre en fredningslovgivning uden erstatning, og det er det, vi fra venstres side vender os imod. Vi har den opfattelse, at man på den måde gør fredningsbestræbelserne en bjørnetjeneste. Ja, jeg tør garantere ministeren for, at hvis vi gennemfører en lovgivning som den, ministeren har skitseret, får vi modstand mod de fredningsbestræbelser, der egentlig er ønske om at fremme i næsten alle kredse. Jeg tror, det vil være klogt, at vi gennemfører en fredningslovgivning med så bred tilslutning som muligt, for at vi kan tjene de bestræbelser, vi gerne vil tjene.

Den højtærede minister var glad for, at en erstatning på 3,3 mill. kr. ikke for mig var noget særlig stort beløb. Det er i denne forbindelse, 3,3 mill. kr. ikke er noget særlig stort beløb, selv om der foruden dette bidrag fra staten også kommer kommunernes og amternes bidrag. Jeg vil meget hellere, at vi giver nogle penge til erstatning for den slags ting, end at man ude omkring skal få den opfattelse, at nu røver vi nogle af de sidste rester af den ejendomsret, der er tilbage.

Den højtærede minister siger, at Tystrup-

Bavelse blev dyr; men jeg må dog minde ministeren om, at det var et sted, hvor der var store udstykninger i gang, og at man først kom til at købe de to pågældende gårde, efter at udstykningsplanerne var færdige, og efter at de fleste af grundene var solgt. Udstykningen dernede var påbegyndt, længe før vi fik lovændringen af 16. juni 1961, og så skulle det selvfølgelig blive meget dyrt.

Når det ærede medlem hr. Lund Jensen henviser til fredningssagkyndige, vil jeg gerne spørge: hvem er fredningssagkyndige? Det er ingen af os i overfredningsnævnet, og det er man heller ikke i amtsfredningsnævnene. Der er heller ikke nogen som helst andre, om hvem man med rette kan sige, at de er særlig sagkyndige på dette område. Thi hvad er smag? Vi har ofte haft diskussioner i overfredningsnævnet, når vi har skullet tillade et eller andet byggeri. Æn synes, at det skal være et hus med rødt tag, andre synes, at det skal være et hus med grønt tag. Dette med at diktere om smag skal man være meget forsigtig med. Nogle kan finde en ting meget fredningsværdig, medens andre finder, at den er det helt modsatte. Derfor kan man ikke uden videre sige, at det skal være særlig fredningssagkyndige. Det, der må være formålet, er at kunne så nogenlunde ramme det skøn, der tjener de fleste interesser bedst.

Thestrup: Jeg vil gerne sige til den højtærede justitsminister, at hvor en udstykning foreligger som en aktuel mulighed, idet byudviklingen er nået frem til det pågældende område, bør der efter min opfattelse gives erstatning for de rent faktisk foreliggende udstykningsmuligheder, der afskæres gennem et indgreb ifølge denne lov. Jeg vil gerne føje til, at det, der får mig til at være i høj grad betænkelig ved lovforslaget, er, at de muligheder, der er for indgreb, ikke har nogen begrænsning. Jeg kan da godt se, at det er rimeligt, at der er muligheder for indgreb, måske endog vide muligheder, men der er ingen begrænsning, og når man så oven i købet til at afgøre sagerne sætter ikke-kommunalt valgte eller af befolkningen valgte myndigheder under en domstols kontrol, men et rent embedsmæssigt organ under ledelse af den pågældende minister, så forekommer det